

Να υπερασπίσουμε την ανεξαρτησία της Ουκρανίας!

Δήλωση της Τζοάν Κουνιάνσκι, υποψήφια του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος στο Νιου Τζέρσεϊ για την Γερουσία των ΗΠΑ, 15 Φεβρουαρίου 2023.

Πριν από έναν χρόνο, στις 24 Φεβρουαρίου, ο Ρώσος πρόεδρος Βλαντιμίρ Πούτιν ξεκίνησε μια ολομέτωπη εισβολή στην Ουκρανία, περιμένοντας μια γρήγορη κατάκτηση του Κίεβου, την πρωτεύουσα της χώρας, την σύλληψη και τη δολοφονία των εκλεγμένων αξιωματούχων της κυβέρνησης και την εγκατάσταση μιας κυβέρνησης-μαριονέτας. Αντίθετα, όμως, μια επίμονη αντίσταση με τη συμμετοχή χιλιάδων εθελοντών από την εργατική τάξη, αναχαίτισε τον ρωσικό στρατό και τον απέκρουσε από την πρωτεύουσα. Στους επόμενους μήνες ακολούθησαν κι άλλες αμήχανες υποχωρήσεις από περιοχές γύρω από το Χάρκοβο και τη Χερσόνα.

Οι εργαζόμενοι πρωτοστάτησαν στη γενναία μάχη των Ουκρανών, αποφασισμένοι να υπερασπίσουν την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της χώρας τους. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα χαιρετίζει την αντίστασή τους και καλεί για την ήττα των δυνάμεων του Πούτιν που εισβάλλουν στην Ουκρανία, σε όλη την επικράτεια της Ουκρανίας.

Ο Πούτιν έχει στόχο να αφανίσει τον ουκρανικό λαό, τη γλώσσα και την εθνική του ταυτότητα, και να αναστήσει την ρωσική αυτοκρατορία, μια φυλακή των εθνών, με τον ίδιο ως τσάρο. Το πρόσημά του για την εισβολή, ότι οι Ουκρανοί και η κυβέρνησή τους είναι ναζιστές, είναι ένα ψέμα. Η εργατική τάξη της χώρας βρίσκεται στο επίκεντρο της αντίστασης της Ουκρανίας. Μια κυρίαρχη και ανεξάρτητη Ουκρανία δεν πρόβαλε καμία στρατιωτική απειλή προς τη Ρωσία.

Η εισβολή του έθεσε σε κίνηση την πρώτη σημαντική σύγκρουση μεταξύ δύο κρατικών δυνάμεων στην ευρωπαϊκή ήπειρο από τον δεύτερο ιμπεριαλιστικό παγκόσμιο πόλεμο. Έχει τραντάξει την καπιταλιστική «παγκόσμια τάξη πραγμάτων» και έχει ωθήσει τις άρχουσες τάξεις σε όλο τον κόσμο να αναθεωρήσουν τις συμμαχίες τους, να αναζητήσουν τον καλύτερο δυνατό προσανατολισμό για να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους και να σπεύδουν να ενισχύσουν τη στρατιωτική τους δύναμη. Αυτό προαναγγέλλει περισσότερους πολέμους και εμπεριέχει τον κίνδυνο μιας διένεξης με τη χρήση πυρηνικών όπλων.

Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα τάσσεται εναντίον των κυρώσεων που έχουν επιβάλει η Ουάσιγκτον και άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στη Μόσχα. Οι κυρώσεις αυτές πλήττουν δυσανάλογα τον εργαζόμενο λαό στη Ρωσία και βάζουν εμπόδια στην ανάπτυξη της αλληλεγγύης ανάμεσα στους εργαζόμενους εκεί και στην Ουκρανία.

Ο Πούτιν έχει κινητοποιήσει τις στρατιωτικές δυνάμεις για μια νέα έφοδο, ελπίζοντας ότι οι περισσότεροι πόροι και οι μεγαλύτερες κληρωτές στρατιωτικές δυνάμεις που διαθέτει η Ρωσία θα υπερισχύσουν της αποφασιστικότητας του ουκρανικού λαού. Ο ανελέητος βομβαρδισμός πόλεων με άμαχο πληθυσμό, όπως και ο εμπρηστικός βομβαρδισμός της Δρέσδης και του Τόκιο κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, δεν έχουν κάποιον στρατιωτικό στόχο αλλά έχουν σκοπό την καταστροφή του ουκρανικού λαού.

Χιλιάδες Ρώσοι στρατιώτες έχουν χάσει τη ζωή τους στην Ουκρανία, όλο και περισσότερο ως τροφή για τα κανόνια σε κατά κύματα επιθέσεων. Ένας αυξανόμενος αριθμός λιποτακτούν και καταγγέλλουν τον πόλεμο του Πούτιν. Παρά τη σφοδρή καταστολή, οι Ρώσοι εργαζόμενοι μέσα στη χώρα συνεχίζουν να βρίσκουν τρόπους να διαμαρτύρονται.

Ο ουκρανικός λαός έχει και αυτός πληρώσει ένα υψηλό τίμημα, με δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, εκατομμύρια πρόσφυγες και καταστραμμένες πόλεις, εργοστάσια και υποδομές. Αλλά μέσα από τον αγώνα του για επιβίωση έχει ξεπροβάλει μια ασάβληνη αποφασιστικότητα να βγει νικητής.

Στις Ηνωμένες Πολιτείες και σε άλλες χώρες ένα σταλινικό λαϊκό μέτωπο αυτοπαρουσιάζεται ψευδεπίγραφα ως ένα «νέο κίνημα ειρήνης» που τάσσεται εναντίον του «νατοϊκού πολέμου δι' αντιπροσώπου». Αυτοί οι απολογητές του Πούτιν, όπως και ο ίδιος ο Ρώσος αυτοκράτορας, εκφράζουν την περιφρόνησή τους προς τον αγώνα της ανεξαρτησίας του ουκρανικού λαού. Σκοπός τους είναι να στηρίζουν τους πολεμικούς στόχους του Πούτιν.

Στα πρώτα χρόνια της Ρωσικής Επανάστασης του 1917, ο Μπολσεβίκος ηγέτης Β.Ι. Λένιν είχε εξηγήσει πως η καταπιεστική κυριαρχία της Μόσχας υπό τον Τσάρο ενίσχυσε τα εθνικιστικά αισθήματα των Ουκρανών και άλλων καταπιεζόμενων εθνοτήτων. Υποστήριξε το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης. Η θέση του ΣΕΚ εντάσσεται ξεκάθαρα σε αυτή την πολιτική παράδοση.

Συμπαταχθείτε μαζί μας να υψώσουμε μια ανεξάρτητη εργατική φωνή, να κερδίσουμε υποστήριξη στον δίκαιο σκοπό του ουκρανικού λαού. Σε αυτή την κατεύθυνση, ο εργαζόμενος λαός θα συνειδητοποιήσουμε την αναγκαιότητα της κατάκτησης της πολιτικής εξουσίας, όπως ακριβώς έκαναν οι εργάτες και οι αγρότες στην Κούβα το 1959.

<https://themilitant.com/2023/02/18/defend-independence-of-ukraine/>

Συνέντευξη με την Masha Alyokhina του συγκροτήματος Pussy Riot

της Sigurlaug Gunnlaugsdottir

Η Masha Alyokhina των Pussy Riot βρέθηκε επί δύο χρόνια στη φυλακή για τη διαμαρτυρία της κατά του καθεστώσ Πούτιν. (The Observer/Murdo Macleod)

Ρέικιαβικ, Ισλανδία – Για πρώτη φορά, η *Militant* είχε τη δυνατότητα να πάρει συνέντευξη από την Masha Alyokhina, μέλος των Pussy Riot, μια κολεκτίβα καλλιτεχνιδων περφόρμερ, τα μέλη της οποίας είχαν φυλακιστεί για την αντίθεσή τους στο καθεστώς του Ρώσου προέδρου Βλαντιμίρ Πούτιν και τους πολέμους του.

Το συγκρότημα μόλις έχει ολοκληρώσει μια διεθνή περιοδεία οκτώ μηνών κερδίζοντας υποστήριξη στον αγώνα του ουκρανικού λαού να αναχαιτίσει την εισβολή της Μόσχας. Στο πλαίσιο αυτής της προσπάθειας, το συγκρότημα οργάνωσε μια έκθεση στην γκαλερί Kling & Bang στο Ρέικιαβικ προβάλλοντας τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας της ομάδας από το 2011 έως το 2021. Χαριτολογώντας, έδωσαν στην έκθεση τον τίτλο, «Βελούδινη Τρομοκρατία: η Ρωσία των Pussy Riot».

Οι εκδηλώσεις σε κάθε σταθμό της περιοδείας έκλειναν με εικόνες αστυνομικών να ξυλοκοπούν διαδηλωτές και πολιτικούς κρατούμενους που είναι κλεισμένοι σήμερα σε στρατόπεδα-φυλακές της Ρωσίας. Μέσα από την περιοδεία το συγκρότημα συγκεντρώνει χρήματα για την αποκατάσταση ενός νοσοκομείου για παιδιά στο Κίεβο που έχει βομβαρδιστεί.

Τα μέλη αυτού του συγκροτήματος διαμαρτυρίας προσέλκυσαν διεθνή προσοχή μετά από μια παράσταση σε Ορθόδοξη Εκκλησία στη Μόσχα για να καταγγείλουν τη στήριξη της εκκλησιαστικής ιεραρχίας προς τον Πούτιν. Ως αποτέλεσμα, η Alyokhina και η Nadezhda Tolokonnikova καταδικάστηκαν σε ποινή δύο ετών σε στρατόπεδο καταναγκαστικής εργασίας. Μια διεθνή καμπάνια για την απελευθέρωσή τους κέρδισε την αποφυλάκισή τους με εγγύηση μετά από 21 μήνες.

Στη συνέχεια η Alyokhina βρέθηκε για ένα χρονικό διάστημα σε κατ' οίκον περιορισμό ή σε ειδικές φυλακές για τη συμμετοχή της σε διαδηλώσεις που απαιτούσαν την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων και σε εκδηλώσεις διαμαρτυρίας εναντίον της προσάρτησης της Κριμαίας από τη Μόσχα το 2014. Πέρυσι τον Μάιο, μετά από την εισβολή της Μόσχας στην Ουκρανία, έφυγε από τη Ρωσία μεταμφιεσμένη σε ντελιβερά. Η επιθυμία της ήταν να «ενημερώσει όλο τον κόσμο για το τι συμβαίνει στη Ρωσία» και ήθελε να «γράψει αντιπολεμικά τραγούδια και να συγκεντρώσει χρήματα για την Ουκρανία».

«Σου επιβάλλουν μια ποινή και σε στέλνουν σε ένα στρατόπεδο εργασίας, ένα γκουλάγκ», μας είπε. «Φαίνεται σαν ένα περίεργο χωριό το οποίο έχουν χωρίσει σε μία ζώνη όπου μένεις και σε μία άλλη στην οποία εργάζεσαι». Οι κρατούμενοι μένουν σε στρατώνες, 80 με 100 άτομα, όλοι μαζί σε ένα δωμάτιο για να κοιμηθούν». Έχουν μια μικρή κουζίνα και συνήθως τρεις τουαλέτες και νεροχύτες». Υπάρχει ζεστό νερό για μπάνιο, που επιτρέπεται μια φορά την εβδομάδα.

Η ζώνη εργασίας είναι κλειστή με συρματοπλέγματα «σαν ένα περίεργο εργοστάσιο στο οποίο οι κρατούμενοι παράγουν στολές για την αστυνομία και τον στρατό». Αν και σύμφωνα με τον νόμο η εργάσιμη ημέρα είναι οκτώ ώρες, «συνήθως είναι 10 με 12 ώρες την ημέρα, έξι μέρες την εβδομάδα».

Όταν μια Επιτροπή Ανθρώπινων Δικαιωμάτων επισκέφτηκε το στρατόπεδο, πήγα σε αυτούς και τους έκανα ερωτήσεις για τις συνθήκες», είπε η Alyokhina. Παρόλο που η θερμοκρασία φτάνει στους -35 C στις φυλακές όπου κρατούνταν, «δεν σου επέτρεπαν να φοράς καπέλο. Εγώ ζήτησα απλά μερικά ρούχα, κι αυτό ήταν αρκετό για τη διοίκηση. Μου έστησαν μια μικρή προβοκάτσια και με έριξαν στην απομόνωση».

Οι φυλακές γυναικών είναι ένας καθρέπτης «της σύγχρονης κοινωνίας του Πούτιν», είπε η Alyokhina. «Κάνουν τα πάντα ώστε να αναγκάσουν τις γυναίκες να ξεχάσουν ότι έχουν τη δική τους φωνή. Εφαρμόζουν το διαίρει και βασιλεύει για να διατηρούν την τάξη, χωρίζοντας τους κρατούμενους σε προνομιούχους και μη προνομιούχους.

«Πρόκειται για μια πολύ απλή, παλιά μέθοδος. Οι άνθρωποι χάνουν την υγεία τους, και ένας ή μία κρατούμενος/η αρχίζει να σκέφτεται τη στιγμή που αυτός ή αυτή θα βγει και θα αρχίσει μια άλλη ζωή. Είναι μια αρχή του Στάλιν».

Η Alyokhina αποφυλακίστηκε τέλη του 2013. Οι Pussy Riot επισκέφτηκε την Ουκρανία το 2014 αφού η εξέγερση του Μαϊντάν ανέτρεψε την φιλο-ρωσική δικτατορία του πρώην προέδρου Βίκτορ Γιανουκόβιτς. Αυτή «ήταν μια από τις πιο μαγικές στιγμές που αισθάνθηκα στη ζωή μου», είπε. Από τότε έχει πάει στο Κίεβο αρκετές φορές.

Το 2016 μέλη του Pussy Riot συμμετείχαν σε συγκέντρωση στο Κίεβο που απαιτούσε την απελευθέρωση δύο Ουκρανών πολιτικών κρατούμενων, τον σκηνοθέτη Oleg Sentsov και τον Oleksandr Kolchenko. Οι δύο είχαν συλληφθεί με στημένες κατηγορίες για «τρομοκρατία» στην Κριμαία το 2014 επειδή τάχθηκαν εναντίον της κατοχής της από την Μόσχα. Το 2017 η Alyokhina και η Olga Borisova τέθηκαν υπό αστυνομική κράτηση όταν πέταξαν πάνω από το Γιακούτσκ με ένα πανό που έγραφε «Λευτεριά στον Sentsov». Το Γιακούτσκ είναι η ρωσική πόλη στην οποία ο Sentsov εκτίει εικοσαετή ποινή φυλάκισης.

Σήμερα, μέλη του συγκροτήματος έχουν φίλους/ες στο Κίεβο και άλλες πόλεις, μεταξύ των οποίων είναι και «φαντάροι που μάχονται για την Ουκρανία στο Μπαχμούτ», είπε η Alyokhina.

«Δεν είναι μόνο το ζήτημα της ανατολικής Ουκρανίας, είναι επίσης το ζήτημα του Καζακστάν, είναι το ζήτημα των χωρών της Βαλτικής», είπε. «Θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε ότι έχουμε ώστε να στηρίξουμε την Ουκρανία να κερδίσει αυτόν τον πόλεμο», πρόσθεσε. «Αλλά πρώτα απ' όλα είναι να κατανοήσουμε το πως έχουν τα πράγματα.

«Ο πόλεμος αυτός δεν ξεκίνησε τον Φλεβάρη του 2022, βρίσκεται σε εξέλιξη εδώ και τουλάχιστον δέκα χρόνια», είπε, επισημαίνοντας την όλο και πιο έντονη καταστολή που ο Πούτιν χρησιμοποίησε εναντίον σε όσους/ες τάσσονταν εναντίον του, με ανθρώπους να «ξυλοκοπούνται, να φυλακίζονται, να δολοφονούνται. Όλα αυτά αυξάνονταν, και μετά ήρθε η εισβολή. Μόνο με το ουκρανικό αίμα περισσότεροι άνθρωποι άρχισαν να συνειδητοποιούν ότι κάτι δεν πάει καλά με τον Πούτιν».

Μέσα στη Ρωσία, πολλοί άνθρωποι είναι ήδη κατά του πολέμου», αλλά η αστυνομική καταστολή έχει περιορίσει την εκδήλωση εκτεταμένων διαμαρτυριών.

«Είκοσι γραφεία κατάταξης στον στρατό και όλα τα αρχεία τους κάηκαν από απλούς ανθρώπους που ξεκίνησαν επιθέσεις με κοκτέιλ μολότοφ» μετά από το κάλεσμα του Πούτιν στις 21 Σεπτεμβρη, είπε η Alyokhina.

Και υπάρχουν γυναίκες συγγενείς στρατιωτών που προσπαθούν να φέρουν πίσω τους άντρες τους». Η Alyokhina παραμένει αποφασισμένη να καταγγέλλει και να συμβάλει στην οργάνωση αντίστασης κατά του πολέμου του Κρεμλίνου. «Εάν ο καθένας και η καθεμία έκαναν αυτό το ελάχιστο, θα ήταν μεγάλο πράγμα».

<https://themilitant.com/2023/02/11/interview-with-pussy-riots-masha-alyokhina/>

Η Μόσχα ενισχύει τον έλεγχο της στην υπό κατοχή Κριμαία

Του Σεθ Γκαλίνσκι

Από τις 18-20 Μαΐου 1944, το σταλινικό καθεστώς στις ΕΣΣΔ απέλασε 200.000 Τατάρους από την Κριμαία, με τη συκοφαντία ότι είναι όλοι τους ναζιστές.

Οι ρωσικές δυνάμεις κατοχής στους τελευταίους μήνες έχουν αυξήσει τις συλλήψεις στην Κριμαία, βάζοντας στο στόχαστρό τους ιδιαίτερα τους Κριμαίους Τατάρους της Κριμαίας για τη διάπραξη «εγκλημάτων» όπως το να τραγουδούν στην ουκρανική γλώσσα στους γάμους. Οι επιθέσεις αυτές πυροδοτούν αντίσταση προς την κυριαρχία της Μόσχας και τον επί δεκαετίες αγώνα των Κριμαίων Τατάρων για τα εθνικά τους δικαιώματα.

Ο ρωσικός στρατός κατέλαβε την αυτόνομη περιοχή της Κριμαίας από την Ουκρανία τον Φεβρουάριο του 2014, μέρες μόνο μετά από την ανατροπή του φιλορωσικού καθεστώτος του Βίκτορ Γιανουκόβιτς από τον ουκρανικό λαό, ύστερα από την εξέγερση του Μαϊντάν.

Η Μόσχα είχε ήδη περίπου 16.000 στρατιώτες σε στρατιωτική βάση της στην Κριμαία εφαρμόζοντας μια στρατιωτική συμφωνία με το Κίεβο. Αφού ενισχύθηκαν με άλλους 6.000, οι δυνάμεις αυτές της Μόσχας γρήγορα περικύκλωσαν τις ουκρανικές στρατιωτικές βάσεις αντιμετωπίζοντας ελάχιστη αντίσταση και συνέλαβαν οποιονδήποτε μιλούσε κατά της εισβολής τους, καταστέλλοντας ιδιαίτερα τους Τατάρους.

Η Κριμαία είναι η πατρίδα των ως επί το πλείστον μουσουλμάνων Τατάρων εδώ και εκατοντάδες χρόνια. Η Αυτόνομη Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Κριμαίας ιδρύθηκε το 1921 μετά από τη Ρωσική Επανάσταση του 1917 με την καθοδήγηση των Μπολσεβίκων. Μπήκε τέλος στην καταστολή της κουλτούρας των Τατάρων και εφαρμόστηκαν μέτρα για την ανάπτυξή της. Η νέα αυτή Δημοκρατία έγινε ευνοϊκά δεχτή ως συνιστώσα σε εθελοντική βάση της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών υπό την ηγεσία του Β.Ι. Λένιν.

Οι κατακτήσεις αυτές, όμως, ανατράπηκαν μετά από τον θάνατο του Λένιν από το αντεπαναστατικό καθεστώς που επέβαλε ο Ιωσήφ Στάλιν. Το 1944 ο Στάλιν διακήρυξε ότι οι Τατάροι ήταν φίλα προσκείμενοι προς τους ναζί και απέλασε με τη βία ολόκληρο τον πληθυσμό των Τατάρων, 200.000 ανθρώπους, βαθιά μέσα στη Σοβιετική Ένωση. Στρυμωγμένοι μέσα στα βαγόνια τρένων, δίχως αρκετά τρόφιμα και νερό και αντιμέτωποι με σκληρές συνθήκες στα μέρη όπου στάλθηκαν, πάνω από το ένα τέταρτο των Τατάρων πέθαναν στον δρόμο και κατά τα πρώτα χρόνια της αναγκαστικής αυτής εξορίας τους. Η Μόσχα έστειλε δεκάδες χιλιάδες Ρώσους στην Κριμαία για να καταλάβουν τα σπίτια, τα χωράφια και τις δουλειές τους.

Το 1954 η Κριμαία μεταφέρθηκε από τη Ρωσική Σοβιετική Ομοσπονδία στην Ουκρανική Σοβιετική Σοσιαλιστική Δημοκρατία. Μόνο μετά από τον θάνατο του Στάλιν επιτράπηκε στους Τατάρους να επιστρέψουν στην πατρίδα τους. Οι παλιννοστούντες αυξήθηκαν μετά από την κατάρρευση του σταλινικού καθεστώτος στη Σοβιετική Ένωση το 1991.

Μέχρι την εξέγερση του Μαϊντάν, η οποία έτυχε ευρείας στήριξης στην Κριμαία, σχεδόν το 12% του πληθυσμού της χερσονήσου ήταν Τατάροι, 25% Ουκρανοί και 58% Ρώσοι.

Τον Μάρτιο του 2014 η Μόσχα διεξήγαγε ένα πλασματικό «δημοψήφισμα» υπό τον στρατιωτικό της έλεγχο, το οποίο μπουκόταραν οι Τατάροι και άλλοι Κριμαίοι. Ισχυρίστηκε ότι 97% των ψηφοφόρων ψήφισαν υπέρ της ενσωμάτωσης της Κριμαίας στη Ρωσία.

Το Κρεμλίνο, προσπαθώντας να σταθεροποιήσει την κυριαρχία του, διέλυσε τα *Mejlis*, τα παραδοσιακά κυβερνητικά σώματα του ταταρικού λαού, και απαγόρευσε την είσοδο στη χώρα πολλών ηγετών των Τατάρων. Όταν ο επί πολλά χρόνια ηγέτης των Τατάρων, Μουσταφά Ντζεμίλεφ προσπάθησε να επιστρέψει, η αστυνομία δεν τον άφησε να περάσει τα σύνορα, παρά το γεγονός ότι χιλιάδες άνθρωποι είχαν έρθει εκεί για να τον καλωσορίσουν.

Στις 25 Ιανουαρίου συνέλαβαν τριάντα-τρεις Κριμαίους Τατάρους όταν παρουσιάστηκαν στην ακροαματική διαδικασία σε δικαστήριο της Σιμφερόπολ όπου έξι άλλοι Τατάροι αντιμετώπιζαν στημένες κατηγορίες.

Πέρυσι τον Απρίλη, η καθηγήτρια Σουζάνα Μπεζαζίεβα απολύθηκε επειδή έλεγε στους μαθητές ότι οι Ουκρανοί υπερασπίζουν τα σπίτια, την ελευθερία και την ανεξαρτησία τους.

Τον Οκτώβρη, στην Όλγκα Βαλέγιεβα, την «Μις Κριμαία», επιβλήθηκε πρόστιμο και ποινή φυλάκισης επειδή τραγούδησε το ουκρανικό πατριωτικό τραγούδι «Κόκκινη Καλίνα» από ένα μπαλκόνι.

«Ποτέ δεν θα σταματήσουμε τον αγώνα μας», δήλωσε στο Κίεβο τον Ιούνιο 2015 ο Τατάρος ηγέτης Ντζεμίλεφ στην εφημερίδα *Militant*.

<https://themilitant.com/2023/02/11/moscow-tightens-grip-on-occupied-crimea/>